

[Jens Thoft]

I 1972 brugte tilhængerne meget krudt på at forklare, at præambelen kun var højtidelige hensigtserklæringer, som ingen skulle tage højtideligt. Når der i dag står noget i præambelen om subsidiaritetsprincippet – det er det, der svindelagtigt oversættes til nærhedsprincippet, men det subsidiære, det er det underordnede; det principale, det er det overordnede, og det subsidiære, det er det, som det principale niveau ikke tager sig af – bruger man megen tid på at forklare, at subsidiaritetsprincippet er en garanti. I 1972 var præambelens bemærkninger om, at det skulle være en union, som blev stadig snævrere, ikke andet end hensigtserklæringer og løfter.

Min opfordring til tilhængerne er: Vær dog ærlige. Sig dog, hvad perspektivet er, og har I ikke noget perspektiv, så fortæl os det, for fortællingerne forpester folkestyret og ødelægger tilliden til demokratiet. Og jo tættere vi kommer på Unionen, jo vanskeligere vil I have ved at lyve.

(Kort bemærkning).

Ivar Nørgaard (S):

Det var jo rørende at høre hr. Jens Thofts forargede udtalelser om 1972, men hr. Jens Thoft glemte én ting: i 1972 sagde SF nej til EF, i dag siger SF ja til EF.

Hjortnæs (S):

Som en af de Socialdemokrater, der i 1972 stemte nej til dansk medlemskab af fællesmarkedet, og som en af dem, der stemte nej til EF-pakken i 1986, har jeg naturligvis været meget optaget af den argumentation, som bliver fremført i den aktuelle debat, især fra SF's side.

Jeg har selvfølgelig også lyttet meget intenst i dag, og jeg har fået ud af debatten, at SF mener følgende: Det, der ligger i Maastrichtaftalerne om miljø, er bedre end det, der er, men det er ikke godt nok. Det, der ligger om forbrugerbeskyttelse, er bedre end det, der er, men det er ikke godt nok. Det, der ligger om lønmodtagertryghedsbestemmelser, er bedre end det, der er, men ikke godt nok. Det, der er om stærkere kontrolbeføjelse til EF-Parlamentet, er bedre end det, der er, men ikke godt nok. Initiativret til EF-Parlamentet er bedre end det, der er, men ikke godt nok. Spørgsmålet om ombudsmandsinstitution er man formentlig tilfreds med.

Derfor bliver man jo temmelig usikker, når man skal til at vurdere, hvordan pokker SF – undskyld, hr. formand – når frem til det nej til Maastrichtaftalerne, som de plæderer for. Jo, det gør de, fordi de er overbevist om, at et nej sætter uret i stå, at et nej åbner op for nye forhandlinger, og det er lige præcis dér, jeg tror, at SF er helt urealistisk. Sådan ser virkelighedens verden ikke ud, og derfor bliver konsekvensen af det nej, SF står for, i virkelighedens verden et ja til det indre marked, som man stemte nej til i 1986. Den bliver, at man bliver stående på det liberaløkonomiske ideal med den frie vandrings af arbejdskraft, varer, kapital og tjenesteydelser, men uden det forsøg på at regulere, som ligger i Maastrichtaftalerne. Jeg ser ikke noget perspektiv i, at man ved at stemme nej i realiteten siger ja til det, man stemte nej til i 1986.

Hr. Jens Thoft var inde på 1972-problematikken, og lad mig om det kort sige følgende: I 1972 var der et nordisk perspektiv uden for EF; i dag er der kun et nordisk perspektiv inden for EF. I 1972 var der realistiske muligheder for at diskutere og arbejde for en anden organisering af det internationale samarbejde; i dag er EF den internationale samarbejdsorganisation, alles interesse er rettet imod. I begyndelsen af 1980'erne var EF-samarbejdet uden dynamik og præget af nationale modsætninger; i dag er der en udtalt vilje til at effektivisere samarbejdet på meget afgørende områder. I 1972 og i 1986 var vi optaget af at diskutere kroner og øre; i dag gælder det de politiske perspektiver og især den internationalisering, der har fundet sted på store og afgørende områder som økonomi, miljø, energi og forholdet til udviklingen i Østeuropa.

Sådan ser virkeligheden ud for mig, og jeg finder det væsentligt, at Danmark er med, hvor disse meget afgørende spørgsmål bliver diskuteret, hvor de bliver forhandlet, og hvor de bliver besluttet. Det er også væsentligt for mig, at vi bliver taget alvorligt som et fuldgældigt medlem af dette internationale samarbejde. At reducere Danmark til at være et B-medlem, som SF i virkeligheden gør, ser jeg ikke noget perspektiv i.

(Kort bemærkning).

Aage Brusgaard (FP):

Jeg har siddet og lyttet til debatten lige så